L'AVĪZE

Tas baltais ziemas miers,

kas iespīd istabā ...

/K.Skalbe/

18.12.2018. #11

Redaktores vēstule

Ziema klāt, un tas atkal nozīmē, ka, lai varētu iziet ārā uz ielas, ir nepieciešamas vismaz septiņas minūtes, lai satuntuļotos. Vispirms biezās zeķes, tad zābaki, vēl šalle un cimdi, visbeidzot smagā un siltā jaka. Kaut gan gatavojoties ārā iešanai arī piemīt savs šarms, tomēr sniega krišana, manuprāt, ir maģiskākais dabas pieskāriens, ko šajā aukstajā un salīgajā laikā var novērot. Ja sēžu istabā, tad tieši pie laternas varu redzēt, cik ātri sniegpārslas krīt, vēl maģiskāk ir redzēt piesnigušās uzacis un matus, kuru burvība pazūd tiklīdz ieiet iekštelpās.

Mans vismīļākais pirmssvētku brīdis ir bijusi otrā advente, kad mēs mājās iededzām otro svecīti un mans brālis bija sajūsmā, tāpēc to nopūta. Tā nu mēs iededzām otro svecīti piecas reizes, līdz uzmanība tika novērsta uz brokastīm. Tas bija kā patīkams atgādinājums, ka tagadnē mēs nevaram attīt momentus, kad iegribas, jo digitālajā vidē esam pieraduši, ka varam piedzīvot notikušo vairākas reizes, tāpēc ikviens mirklis ir vērtīgs, lai arī cik banāli tas izklausītos.

Šis ir tas klusais laiks, kad šos mirkļus vajag pavadīt slēpojot, slidojot, lasot grāmatas un pavadot to ar saviem mīļajiem.

Ieklausies citos un sevī, esi mierā un priecājies par lēno sniegu!

Gada izskaņā *L'avīzes* komanda ir sagatavojusi pēdējo 2018. gada numuru, kurā ir aplūkoti šī gada spilgtākie notikumi, skolas dzīves pārmaiņas, mūsu pārdomas par redzēto, piedzīvoto, kuras caurvij mūsu Ziemassvētku sajūtas!

Diāna Birģele, 12.5

Šajā numurā

4 **Reiz bija…**

Kā skola pavadīja savu dzimšanas dienu?

Skolas gaitas dzejas rindās

Sarkanbaltsarkanās noskaņās

11 **Kāds ir viņa foto stāsts?**

12 **Cikos īsti beidzas stundas? Vai tagad mums ir vairāk laika?**

14 **Dot un neko nesaņemt pretī**

16 **Ko domā skola?**

18 **Raksti mēnesi no vietas!**

23 **O. Vācieša konkurss**

28 **Kultūras sleja**

DivasAnnas

Eiforijas sīrupā

Ziemassvētki

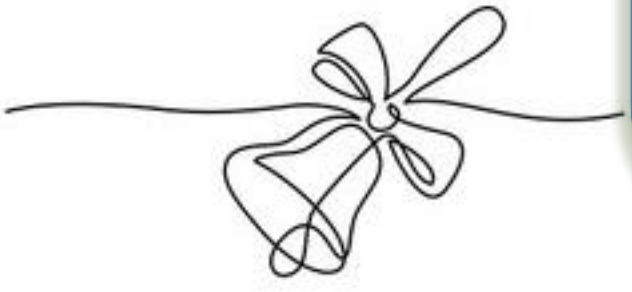

Vāka ilustratore: Agate Kalniņa (12.3)
Zīmējumu autores: Kristiāna Būcena (10.1) un Laura Kolontaja (11.3).
Avīzes tapšanā piedalījās:
Dārta Ragaine (10.2), Kristiāna Būcena (10.1), Dāvis Stalažs (11.1), Gusts Ābele (8.1), Terēze Rūdule (11.5), Dāvis Benefelds un Lība Vinšteina (10.6), Gustavs Levāns (11.2), Annija Krūmiņa (12.5), Madara Dzelve (8.1), Evija Leja (7.4), Leora Gadžiramazanova (10.4), Kristaps Eniņš (11.1), kā arī īpašs paldies skolotājai Dagnijai Ivanovskai !

Skolai 330

Mana skola

Pastāstiet man, kas ir skola? Konkrētāk, kas ir Āgenskalna Valsts ģimnāzija? Vai tā ir skola? Vai mums tā ir tikai skola? Šis vārds rosina pārdomas, kad par to nākas domāt pagātnes formā. Kas agrāk bijis, tas tagad pagājis, bet vai klusums tā vietā palicis?

Kāds absolvents sacījis, ka skolas gadi ir „mūsu plaukšanas un ziedēšanas laiks", cits turklāt apgalvojis, ka „smagā mugursoma man plecus atliekusi, muguru iztaisnojusi un tur tagad vieta spārniem". Bet ne patvaļībā šīs personības iemācījušās plaukt un ziedēt, pacelties līdz pat zvaigznēm, bet arī iemācoties to, ka ceļa priekšā „nepārlecamas bedres, zilumaini ceļi un lietainas dienas". Ka klātesamība skolā pieprasa „100 % atdevi, un tā ir zelta atslēga uz izcilību".

Šo atslēgu ir daudz – un būs vēl vairāk. Tās skolas gaiteņos mēdz apžilbināt acis, jo ne visas atslēgas ir tādas, uz kurām ilgi uzdrīkstas skatīties. Dažas paslēpušās grāmatās vai laikrakstos, bet citas, iespējams, vēl maldās pa skolas gaiteņiem kā agrāk, meklēdamas skolotāju, kas tās uzrunās, vai mirkļus, kurus pašas vēl nenojauš. Citas jau ilgstoši it kā skolas sienās iemūrētas vēstī par savu esamību, bet arī par savām vērtībām. Dažas izaugušas apzināti, jau zinādamas, kuras īstās durvis nākotnē, bet citas bijušas kā jūtu uzplaiksnījums – tās vēl meklē savu vietu.

„Varētu rasties jautājums, vai bija vērts", kāds uzdrīkstas pavaicāt, bet cits tikmēr liek domāt, sacīdams: „uz mirkli apstājieties, aizmirstiet par pulksteņiem un kalendāriem un vienkārši esiet – kabinetā, bufetē vai vismaz sarunās ar blakussēdētāju," jo šīs domas, idejas un vērtības ir gūtas vēl drošībā esot, vēl, iespējams, jaunības naivumā, kur „ kļūme neietekmēs tālāko dzīves gaitu".

„Atskatoties uz skolu, skatiens mainās," vēstī kāda absolvente, „tā transformējas, kļūst par labirinta māju, kurā paslēpusies draudzība, pirmā mīlestība, iemestie vārti, sasniegumi pētnieciskajos darbos, izstrādātie projekti, konflikti un atkal miera līgumi, atklāsmes, izlasītās grāmatas, veiktie eksperimenti un izrēķinātie uzdevumi." Tomēr viņa piebilst, ka „būtiskākā skolas transformācija ir tās kļūšana par izstāžu zāli, kurā izvietota retrospekcija, paātrināta īsfilma, kurā var redzēt kuslu bērnu izaugam par pieaugušu sievieti un vīrieti ar sapņiem un cerībām. Skola ir tikai sākums."

Bet vai sākums nav pats pamats? Un kas tad tomēr ir tā skola? Es palikšu pie tās tagadnes formā, jo tas neļauj noslēgt sarunu ar to, kas vienmēr topošs, kas nepaliek viens vienīgs, bet mūžam attīstās.

Lūsija A.

2018. gads ir bijis bagāts ne tikai ar dažādiem pasākumiem, svinot Latvijas simtgadi, bet arī ar mūsu skolas 330 gadu jubilejas pasākumiem. Gatavošanās, par kurām jau tika rakstīt 2018.gada februāra L'avīzes numurā, sākās jau gada sākumā, bet svinības notika pavisam nesen, oktobrī.

Nedēļu pirms rudens brīvlaika nedēļas garumā tika svinēta jubileja skolā, uzsākot to ar Dzimšanas dienas ballīti. Gan skolēniem, gan skolotājiem notika dažādas aktivitātes, 7. un 10.klašu skolēni tika iesvētīti, sk. V. Andersone skolas vestibilā Alūksnes ģimnāzijas pūtēju orķestra pavadībā izdancināja jauniešus, kuri pēc tam paši metās jautrās dejās un riņķa dancī.

3. korpusā visas nedēļas garumā bija iespēja nofotografēties neaizmirstamām kopbildēm. Skolā joprojām apskatāmas daudzas izstādes: gan rokdarbu, gan foto (11.2 klases skolnieka

Gustava Levāna, absolventa Raimonda Siliņa) u.c. 17.oktobra pēcpusdienā skolā bija skolotāju pēcpusdiena, kad ciemos ieradās arī bijušie skolotāji, noskatoties jauno filmu par skolu, baudot skolēnu sagatavoto koncertu aktu zālē un, protams, daloties kopīgās atmiņās.

Kulminācija skolas 330 gadu svinībām bija 26.oktobris: pieņemšana pie skolas direktores Ināras Gailes, lielais koncerts Ķīpsalas starptautiskajā izstāžu centrā un skolas absolventu salidojums. Paldies jāsaka visiem, kuri veidoja koncertu: režisorēm Ligitai Smildziņai un ĀVĢ absolventei Ievai Niedrei, scenārija autorēm skolotājai Dacei Simsonei un ĀVĢ absolventei Ancei Jutai Rombergai, koncerta radošajai komandai Zigrīdai Teivānei, Ingai Ozoliņai, Līgai Gaiķei, Dagnijai Ivanovskai, Aijai Klegerei, Sergejam Zembkovskim un daudziem citiem, kuri palīdzēja, lai koncerts izdotos emocijām bagāts. Prieks, ka koncertā uzstājās un priekšnesumus sagatavoja ne tikai Āgenskalna Valsts ģimnāzijas skolēni, bet arī absolventi.

Paldies arī visiem, kuri gan ar savu klātbūtni, gan sūtot apsveikumus sumināja mūs lielajā jubilejā: Izglītības un zinātnes ministrijai, Rīgas domei, Latvijas universitātei, Rīgas Stradiņa universitātei, Biznesa augstskolai "Turība", Zemgales priekšpilsētas skolām, Valsts ģimnāzijām un daudzām citām organizācijām.

Izdzīvoti brīnišķīgi mirkļi, gatavojoties šiem svētkiem un tos svinot. Lai arī nākamā desmitgade būtu tikpat ražīga, bagāta augstiem sasniegumiem gan mācībās, gan pašdarbībā, piedaloties dažādos projektos un vairojot skolas labo slavu ārpus tās sienām!

Novēlējums visiem ĀVĢ saimei piederīgajiem: "Slēgsim sirdis saules lokā, augsim lieli Latvijai!" (R.Bebris)

Skolas gaitu tautasdziesmas

Skolas dzīve - starpbrīdis

Skolā gāju, skolā eju,

Skolā mūžu pavadīju:

Laba atmiņa no skolas

Bija garais starp(a)brīdis.

Skolas dzīve - pusdienu starpbrīdis

Ko tu raudi, brangulīti?

Vai tev piena pietrūkāsi?

Pieniņš ir, sieriņš ir,

Vai tev vēl ko vajadzēja?

Mana skolotāja

Dāsna bija šī kundzīte,

Kura deva padomiņu.

Tā bij' mana skolotāja,

Kas man deva padomiņu.

Mani skolas draugi

Labi bija skolas draugi,

Kuri mani atbalstīja.

Savus mīļos skolas draugus

Ne mūžam' ne(aiz)mirsīšu.

Skolas dzīve - mīlestība

Kāpēc mani pamest gribi,

Ja tu mani mīlēt gribi.

Mana sirds tik tevi
gaida,

Tavas rokas dzīvi
bauda.

$$x = \frac{-b \pm \sqrt{b^2 - 4ac}}{2a}$$

Skolas dzīve - vecums

Nemanot(i) novecoju,

Ko lai tagad darīt sāku?

Vecums jau nav liela kaite,

Mūžam jauns es garā būšu.

Mācības skolā - cipariņi

Kas par maziem ķeburiņiem

Manā burtnīciņā sēž?

Tie ir mazi cipariņi,

Ķeburiņu veidotāji.

Evija Leja, 7.4

Sarkanbaltsarkanās noskaņās

Šogad savu 100. dzimšanas dienu svinēja mūsu mīļā tēvzeme Latvija...

Viņai mēs sagādājām vairākas dāvanas. 11. novembrī mūsu skolas korus varēja satikt pie Pulvertorņa, kur kā jau katru gadu dziedājām par godu Latvijas Brīvības cīņās kritušajiem varoņiem, taču šogad šis koncerts bija īpašāks, tāda citāda sajūta pārņēma ikkatru no mums, jo šogad šis bija Latvijas simtgades ieskandināšanas koncerts, un šīs svētku sajūtas pavada mūs vēl joprojām.

Taču pat, ja kāds šajā pasākumā nepiedalījās, tad arī skola bija sarūpējusi Latvijas dzimšanas dienas programmu, kura ikvienam radīja šo simtgades sajūtu. Āgenskalna Valstī 13. novembrī notika Latvijas jubilejai veltītie koncerti, ko mēs, vidusskolas kora dalībnieki, mēdzam dēvēt par "ģībstamajiem" koncertiem, taču šī gada svētku sajūta neļāva nevienam noģībt. Visi sveiki un veseli, laimīgi nodziedājām 3 koncertus, pilnus dažādu emociju brīnišķīgu latviešu dziesmu.

Mēs ceram, ka skatītājiem šie koncerti šķita tikpat baudāmi kā izpildītājiem. Ikviens no lielās Āgenskalna Valsts ģimnāzijas saimes bija daļa no Latvijas jubilejas svinībām, jo mūsu skolai bija patiesi izdevies sarūpēt lielisku dzimšanas dienas programmu, no kuras katrs varēja smelties iedvesmu nākamajai simtgadei.

Dāvis Benefelds un Lība Vinšteina, 10.6

Kā dalībniekam Latvijas simtgades koncerti skolā bija tiešām saviļņojoši, jo beidzot varējām parādīt to, ko bijām mācījušies visu oktobri un vēl pirms tam, bet tas nebūt nebija galvenais. Pats skaistākais bija pacilājums, kas bija vērojams skatītāju sejās koncetra laikā. Tautiešiem balsis vienojās himnā. Protams, diriģents E.Dziļums ar savu patriotisko dzirksti vienoja mūs arī citās tautā pazīstamās dziesmās. Patīkamu noskaņu koncertam sniedza arī skolas dramatiskās kopas jauniešu runātā dzeja. Īpaši latvisku noskaņu radīja diriģentes L. Gaiķes meiteņu ansamblis ar dziesmu „Dindaru, dandaru". Pēc koncerta patīkami bija dzirdēt, kā daži skatītāji dungo kora dziedātās dziesmas.

Pati svētku kulminācija bija koristiem dotā unikālā iespēja dziedāt uz vienas skatuves kopā ar Latvijā pazīstamiem dziedātājiem rokoperā ''Lāčplēsis'', kas pirms 30 gadiem bija un vēl tagad ir un būs tautas atmodas simbols. Vēl joprojām gribas dziedāt rokoperas dziesmas (un ne man vienīgajam!), jo vēl nesen, braucot klases ekskursijā, kopā ar klases koristiem dziedājām un runājām par šo rokoperu. Tas tiešām ir un būs neaizmirstams notikums mūsu dzīvē. Varētu pat teikt, ka pacilājums bija kā dziesmu svētkos, ja ne vēl lielāks.

Šie visi tautu vienojošie pasākumi ir patiesi svarīgi, un, citējot Janīnu Kursīti, "ir labi, ka to atkārto, labi, ka to piemin, jo, kas to zin', kuru jaunekļu trīsas pēkšņi norezonē un tautā radīsies jauna dzīvotdriba, jauna radītgriba".

Dāvis Stalažs, 11.1

Foto stāsts

Māksla ir viss, māksla ir fotogrāfija. Māksla ir tas, ko mēs redzam un gribam redzēt. Māksla ir pieskāriens dvēselei, sirdij un prātam. Māksla ir kā radoša matērija, kas mūs apņem.

Fotografēju jau kopš 14 gadu vecuma. Fotografēt mani iedvesmoja mans atšķirīgais pasaules redzējums un lietu uztvere. Ar savām fotogrāfijām es varu parādīt savu individuālo pasaules interpretāciju. Foto pasaulē mani ievadīja mans vectēvs – fotogrāfs, režisors, operators, scenārists.

Fotogrāfija – tas ir patiesības mirklis, un mana fotoizstāde, kas atrodas "Literātijā", ir par mirkli.

Sagatavošanās šai izstādei ir vairāku gadu darbs. Izstādītajās fotogrāfijās lielākoties redzami nejauši saskatīti kadri steidzīgajā ikdienas dzīvē, kas citkārt aizslīd mums garām, ja tos neapstādinām.

Fotografējot var ieraudzīt daudz interesanta – dažādas cilvēku mīmikas; situācijas pilsētā, pagalmā un dabā.

Atlasot attēlus izstādei, sapratu, ka esmu fotografējis to, kas man patīk un mani uzrunā, tāpēc nav nejauši, ka manas fotogrāfijas ir tematiskas – pilsētvide, cilvēki un daba.

Viena no izstādes tēmām ir cilvēki dažādās situācijās – gan nejauši ieraudzīti svešinieki, ģimene un draugi. Fotogrāfijas ar cilvēkiem rada laikam ejot dīvainas sajūtas – cilvēki fotogrāfijās nenoveco, tādi viņi arī pēc simts un vairāk gadiem.

Gustavs Levāns, 11.2

Saīsinātie starpbrīži

Kā jau visiem zināms, jau otro nedēļu ir jauns stundu laiku saraksts – ir saīsināti desmit minūšu starpbrīži uz piecu minūšu starpbrīžiem, kā arī garais starpbrīdis saīsināts uz piecpadsmit minūtēm. Līdz brīvlaikam šādi laiki eksistēs tikai eksperimentālā nolūkā. Brīvlaikā skolas vadībai būs jāizlemj, vai eksperiments ir bijis veiksmīgs un vai saīsinātos starpbrīžus atstāt.

Ir pagājusi tikai viena nedēļa, kad starpbrīži ir saīsināti, bet no skolēniem, kā arī dažiem skolotājiem jau izskan nepatika par jauno kārtību. Manāma neapmierinātība par saīsinātajiem starpbrīžiem jau bija nedēļu pirms lielajām izmaiņām. Rodas jautājums – kāpēc gan rodas tāda nepatika? Protams, jāatzīst, ka šim projektam ir savi plusi, bet ir arī daudz mīnusu.

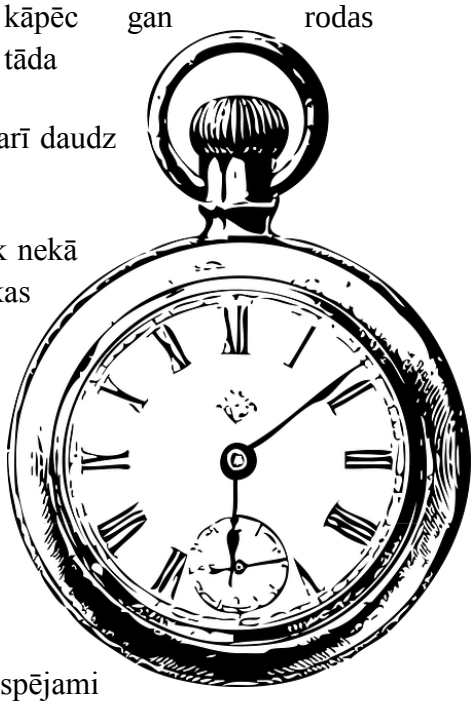

Viens no lielākajiem plusiem ir tāds, ka diena beidzas daudz ātrāk nekā parasti – devītā mācību stunda beidzas plkst. 15.20. Noteikti agrākas dienas beigas ir parocīgākas cilvēkiem, kuri vai nu kavē stundas ārpusskolas nodarbību dēļ, vai arī nevar paspēt uz tām laikus.

Bet, līdzko tu iedomājies par negatīvajām sekām, saīsināta diena vairs tik jauki neizklausās. Skolā tā jau ikdienā ir pastāvīgi sastrēgumi starp trešo un pirmo korpusu, tādējādi ir iespēja kavēt stundas jau desmit minūšu starpbrīža laikā. Kas notiek jaunā starpbrīža ietekmē?

Nākamā problēma ir sporta stundas. Ir ļoti grūti, praktiski neiespējami aiziet no stundas līdz sporta ģērbtuvēm un vēl saģērbties piecu minūšu laikā. Vēl viens mīnuss ir tāds, ka visas šīs skraidīšanas rezultātā nemaz nav iespējams atpūtināt galvu.

Pavisam noteikti, kavējot stundu sākumu, tiek traucēts mācību stundu darbs gan skolotājiem, gan skolēniem. Pie tam, ņemot vērā, ka šāds eksperiments tiek veikts pēdējās divās pirmā semestra nedēļās, nozīmē daudzu pārbaudes darbu kavēšanu. Pieminot to, ka nav iespējams atpūtināt galvu, jāmin arī tas, ka ir pilnīgi neiespējami aizskriet līdz nākamajai mācību stundai, pārkārtot prātu uz nākamo stundu un sagatavoties pārbaudes darbam. Tā skolnieki sevi nomocīs līdz pēdējam, un papildus atpūta, ko sniegs īsāka diena, neko vairs nedos pretī.

Man šī jaunā ideja nepatīk, un es noteikti neesmu vienīgā, kas šādi uzskata. Atliek tikai cerēt vai nu uz to, ka šo ideju uz visiem laikiem atcels, vai arī ka viss pārsteiguma kārtā izdosies.

Kristiāna Būcena 10.1

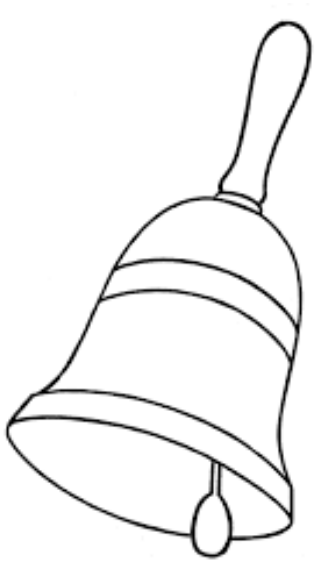

Lai gan citreiz ir nepieciešama garāka pauze starp stundām, lai varētu apkopot domas un lai skolotāji paspētu aiziet no viena kabineta līdz otram un sagatavotos stundai, ir patīkami no skolas iziet vēl pirms četriem. Ir patīkami paskatīties pulkstenī un nodomāt: "Tagad būtu tikai sākusies devītā stunda," bet varbūt tas ir tikai sākuma posmā.

Pretēji Kristiānas rakstītajam – domāju, ka šīs mazie starpbrīži ir derīgs laika posms, lai sešas minūtes nestāvētu pie klases durvīm un bezjēdzīgi neskatītos viens otram sejā, kamēr sagaidītu zvanu, turklāt desmit minūtēs skolēni pamanās arī pavisam "pārkārtot prātu" prom no mācībām, atnākot uz stundu un domājot par tikko piedzīvoto sarunu vai vispār aizklīstot savās domās.

Arī sastrēgumā starp pirmo un trešo korpusu neesmu vēl iesprūdusi, manuprāt, arī citi sāk kustēties ātrāk, jo katrs zina, ka nepieciešams paspēt uz stundu, viņi neskatās pastāvīgi savos telefonos un lēni nepastaigājas, sarunādamies ar kādu tikko satiktu paziņu.

Domāju, ka cilvēkiem vispār ir grūti pieņemt pārmaiņas, lai arī cik mazas tās nebūtu, bet laika gaitā tās tomēr tiek pieņemtas, taču, ja nekas neizmainīsies, tad cilvēki pieradīs arī pie tā.

12. klases skolniece

Brīvprātīgais darbs

...kāpēc tas ir labi un kāpēc to vajag darīt?

Šajā rakstā padalīsimies ar saviem brīvprātīgā darba stāstiem, iemesliem, kāpēc to darām, kā arī ar ieteikumiem tiem, kas vēl tikai apsver domu savu brīvo laiku pavadīt šādi. Mums abiem ir pilnīgi atšķirīga brīvprātīgā darba pieredze, un tas tikai palīdz saprast – iespēju ir ļoti daudz un tās ir ļoti dažādas.

Domāju, jāsāk ar to, ka jāpastāsta, kas tad īsti ir brīvprātīgais darbs. Tas ir darbs, ko cilvēks, piemēram, tu, veic kāda labā. Jau pats nosaukums brīvprātīgais darbs pasaka priekšā – tas ir darbs, ko tu dari savā brīvajā laikā un par brīvu, tātad nesaņemot atlīdzību. Tomēr jau uzreiz jāsaka, ka gandarījums par paveikto, iepazītie cilvēki un iegūtie kontakti ir pats labākais atalgojums.

Mana pirmā brīvprātīgā darba pieredze bija šajā vasarā, kad biju brīvprātīgais Rīgas svētku ietvaros organizētajā Ielu Mūzikas Dienā. Tas bija ļoti pozitīvs un interesants pasākums, kā arī mēs saņēmām kuponus bezmaksas kafijai, kas, manuprāt, bija viena no foršākajām daļām. Uzdevumi bija diezgan vienkārši – bija jāpalīdz uzsliet teltis, jāizvieto plakāti, jādala bukleti, jāpalīdz ar dalībnieku reģistrēšanu, bet, kad sākās priekšnesumi, – jāpieskata, lai dalībnieki visur ierodas laikus un nepamet ierādīto vietu pirms savas uzstāšanās beigām.

Nedēļu pēc tam biju brīvprātīgais jauniešu minifestivālā «Iespēju Mākonis», kas notika pie Kongresu nama un bija viens no pēdējiem jauniešu pasākumiem, kas notika šajā vasarā. Šajā reizē darbs neaprobežojās ar pienākumiem tikai pasākuma dienā. Jau vairākas nedēļas pirms tam bija nepieciešams iznēsāt plakātus pa dažādām iestādēm, dalīt reklāmas karodziņus, gatavot dekorācijas un aktivitātes pasākumam. «Iespēju Mākoņa» mērķis bija informēt jauniešus par dažādām iespējām darboties ārpus skolas, tāpēc tika uzaicinātas piecpadsmit nevalstiskas organizācijas, kuras stāstīja festivāla apmeklētājiem par viņu iespējām. Katras organizācijas teltī bija nepieciešami brīvprātīgie, kas palīdz nelielos darbiņos; tā kā es cenšos savā dzīvē ieviest dažādus zero waste principus, es dežurēju Zero Waste Latvija teltī.

Viena no organizācijām, kas piedalījās «Iespēju Mākonī», bija jauniešu studija «BaMbuss» – ļoti omulīga vietiņa ar brīvu atmosfēru, kurā ik nedēļu norisinās vairāki pasākumi bērniem un jauniešiem. Par šo studiju zināju jau iepriekš, regulāri tiku apmeklējis turienes pasākumus, taču nu nolēmu kļūt par vienu no vietējiem brīvprātīgajiem (ir arī daudz European Voluntary Service brīvprātīgo), kas paši regulāri organizē pasākumus un palīdz citiem ar viņējo

organizēšanu. Rudens brīvlaikā notika mans pirmais pasākums – neformālo sarunu vakars «Kā rakstīt?».

Šī ir tikai mana brīvprātīgā darba pieredze, taču iespēju ir neskaitāmi daudz dažādu iespēju, kā savu brīvo laiku vari pavadīt, palīdzot cilvēkiem vai sniedzot savu artavu dažādu pasākumu organizēšanā. Domāju, ka, ja tu kaut reiz esi iedomājies, ka varētu ko tādu darīt, tad tev noteikti vajag vismaz pamēģināt. Noteikti nevajag sevi šaustīt, ja brīvā laika nav pietiekami, tas ir saprotams, taču iegūtā pieredze un jaunie draugi noteikti ir labs iemesls, lai iesaistītos. Sāc ar to, ka ieskaties mājaslapā brivpratigie.lv, lai uzzinātu, kur un kādos pasākumos pašlaik ir nepieciešamas palīdzīgas rokas.

Starp citu, vēl līdz 17. decembrim ir iespējams pieteikties līdzbraucējos mūsu skolas pašpārvaldes organizētajā labdarības braucienā uz bērnu namu.

Gusts Ābele, 8.1

Ko domā skola?

Gaidot Ziemassvētkus un tuvojoties 2018.gada beigām, vēlējāmies noskaidrot, kā ĀVĢ skolēni un skolotāji ir aizvadījuši mūsu valsts simtgadi un ko sagaida no jaunā 2019.gada.

Jautājumi

1. Kāds ir jūsu dzīves moto?
2. Kāds ir jūsu iemīļotākais simtgades produkts?
3. Kuru simtgades pasākumu jūs šobrīd vislabāk atceraties?
4. Ko sagaidāt no 2019. gada?
5. Vērtējot no 1 līdz 5, cik ļoti noguris jūs jūtaties? Jūsuprāt, kāpēc?

Francis Karpenskis-Allažs 8.1

1. Vienmēr "vēss" un atklāts.
2. Simtgades karogs.
3. Skolas Valsts svētku koncertu.
4. Sekmību fizikā.
5. 4, tādēl, ka nav mūža mīlestības pie sāniem.

Laura Zambrāne 10.4

1. Es dzīvoju katru dienu kā pēdējo, tāpēc es izbaudu katru dienu, it īpaši piektdienu.
2. Mans iemīļotākais simtgades produkts ir sīpli Latvijas karoga krāsā.
3. 18. novembra lāpu gājienu un, protams, arī naudas spridzināšanu jeb simtgades salūtu.
4. No jaunā gada sagaidu vieglākus pārbaudes darbus, kā arī novēlu Andrim Liepiņam veselību, jo man viņš skolā ļoti pietrūkst.
5. Šo nedēļu vērtēju ar 6, jo esmu vairāk nekā ļoti nogurusi no noslēguma pārbaudes darbiem un sesijām.

Valters Spāre angļu valodas skolotājs, skolas absolvents

1. Katrā vecumposmā ir bijis savs moto, bet viens, kas izturējis Laika pārbaudi, - nedari citiem to, ko nevēlies, lai darītu Tev!

2. Neesmu simbolu komercializācijas piekritējs...

3. Laikam, no visiem pasākumiem vislabāk patika ielavīšanās vietā ar perfektu skatu salūtam!

4. Uzvaras, grūtības un pārmaiņas! :)

5. Skolā cenšos nebūt noguris – 3, bet pēc skolas... kā jaunam pedagogam, man īstais darbs sākas gatavojoties stundai. Novadīt stundu ir saldais ēdiens.

Linda Ozoliņa psiholoģijas, mājturības un tehnoloģiju skolotāja

1. Nekad nebeidz sapņot, viss ir iespējams!

2. Stāstu sega Latvijai. Stāstu sega tika sašūta no 1100 linu gabaliņiem.

3. XXVI Vispārējie latviešu Dziesmu un XVI Deju svētki.

4. No jaunā gada sagaidu daudz vairāk pozitīvus notikumus. LAI VISĀ PASAULĒ BŪTU MIERS un SATICĪBA.

5. Varu novērtēt savu nogurumu ar 3 punktiem.

Dārta Ragaine (10.2) un Leora Gadžiramazanova (10.4)

Nacionālais romānu rakstīšanas mēnesis

...kofeīna deva tavai radošajai dzīvei.

Tāpat kā iepriekšējā gadā, arī šogad mans raksts par Nacionālo romānu rakstīšanas mēnesi būs vairāk kā tāds atskats, jo, tā kā iepriekšējais numurs bija skolas jubilejas speciālizlaidums, šķita jocīgi tajā bāzt iekšā radošuma reklāmu.

Kas ir NaNoWriMo?

Droši vien daudziem, kas šajā pasākumā iepriekš nav piedalījušies un nav lasījuši manu pagājušā gada rakstu par to, radīsies jautājums: kas tad tas īsti ir? NaNoWriMo (abreviatūra no National Novel Writing Month) jeb Nacionālais romānu rakstīšanas mēnesis, jeb vienkārši NaNo, kā to iesaukuši ilggadējie rakstītāji, ir starptautisks pasākums, kas notiek ik gadu novembrī un kura galvenais mērķis ir motivēt dažādu vecumu cilvēkus no visas pasaules piepildīt savu sapni par grāmatas uzrakstīšanu. Pasaulē tas notiek jau deviņpadsmit gadus, Latvijā – desmit.

Nē, tas nav konkurss, nē, tās nav sacensības. Varbūt gan vienīgi pašam ar sevi. Uzvarētāji ir visi, kuriem mēneša beigās datora failā vai bloknotā ir vairāk vārdu, nekā bija sākumā. Un tā tos arī sauc – par uzvarētājiem, savukārt rakstīšanas zibakcijas, kas tiek organizētas gan virtuālajā, gan ne-virtuālajā vidē, tiek sauktas par sprintiem un maratoniem. Kā arī vienīgā un tātad arī galvenā balva ir uzrakstīts romāns vai vismaz pirmais nepieciešamais vārdu skaits, lai tavs rakstu darbs varētu skaitīties romāns.

Kā tas strādā?

Pirms mēneša sākuma tu piereģistrējies (ja vēl neesi to izdarījis) NaNoWriMo mājaslapā nanowrimo.org un pievieno tajā savu romānu, kuru grasies turpmāko nedēļu laikā pabeigt vai vismaz iesākt.

1. novembra pusnaktī tu vari sākt rakstīt. Katru dienu ir jāraksta 1 667 vārdi, un, kad šī dienas norma (vai jebkāds cits vārdu skaits) ir uzrakstīta, tā ir jāpievieno sava romāna kopējam vārdu skaitam. Ja darīsi to katru dienu, novembra beigās būsi uzrakstījis 50 000 vārdu.

Visa mēneša garumā tev ir redzama statistika – cik daudz jau esi uzrakstījis, kāds ir tavs temps, cik esi iekavējis vai cik tālu priekšā esi dienas normai. Lai varētu skaitīties uzvarējiis, kad piecdesmit tūkstoši ir uzrakstīti, tie ir jāvalidē.

Cik daudz ir 50 000 vārdu?

Tas ir apmēram tik daudz, cik pirmā Harija Potera grāmata vai «Uz kraujas rudzu laukā», taču daudzums, protams, var variēt atkarībā no tā, kādā valodā raksti – piemēram, angļu valodas artikuli arī tiek ieskaitīti kā vārdi.

Kur man rakstīt?

Pats rakstīšanas process nenotiek NaNoWriMo mājaslapā, būtībā tā ir tikai kā tāda atbalsta programma, rakstnieku forums, kurā pieejama statistika un tamlīdzīgi. Rakstīt vari jebkur – Word vai citā datora programmā, kladē; galvenais ir vispār rakstīt.

Runājot par vietu, kur rakstīt, jau desmit gadus aktīvi darbojas Latvijas NaNoWriMo reģions, kurš organizē dažādus pasākumus gan pirms, gan pēc novembra, gan arī tā laikā, un šo pasākumu starpā ir arī koprakstīšanas, kurās sapulcējas kopā rakstīt gribētāji un, pildot dažādus simboliskus izaicinājumus, kuriem vajadzētu palīdzēt ātrāk sasniegt galvenā izaicinājuma mērķus.

Protams, rakstnieki ir introverti cilvēki, tāpēc neviens neliedz rakstīt arī vienam savā istabā un nekontaktēties ne ar vienu citu, taču, kā saka, kopā vienmēr jautrāk.

Rakstītāju kopbilde Atspērienā © Latvijas *NaNoWriMo* reģionālā vadītāja Sandra Vilka

Kas ar manu romānu notiek pēc tam? Vai to kāds lasīs?

Nē, neviens tavu romānu nelasīs, ja vien tu pats to nevēlēsies. Pēc novembra beigām tu varēsi to izlasīt, jo mēneša laikā to darīt nav vēlams, lai negribētos visu izdzēst vai, labākajā gadījumā, sākt rediģēt (iekšējiem redaktoriem jābūt rūpīgi ieslēgtiem decembrī), un pēc izlasīšanas jau var sākt domāt, ko darīt tālāk – pabeigt, rediģēt, izdzēst, uzdāvināt kādam, sadedzināt...

Pavisam droši varu teikt, ka NaNoWriMo ir viena no manām labākajām pieredzēm. Galu galā, ja ne šī pasākuma un šo cilvēku, es nebūtu ticis pie šiem nu jau simts tūkstošiem vārdu. Nezinu, vai bez šīs ārējās ietekmes es vispār kaut ko uzrakstītu. Un tāpēc iesaku ikkatram no jums, kam kaut reizi mūžā ir ienākusi prātā doma, ka «hei, varētu taču uzrakstīt grāmatu», vienkārši sēdēt un rakstīt, jo pasaulei vajag tavu romānu.

Un, lūk, tāpat kā pagājušogad, fragments no manis uzrakstītā, jo sadedzinājis savu romānu es vēl neesmu:

Es guļu uz grīdas un vaidu. Viņi visi dodas prom neatskatīdamies. Gaisā virmo grūtības, un es paģībstu. Vienkārši – jo ir pārāk grūti.

Un tad es vairs neesmu paģībusi. Es stāvu tajā pašā gaitenī, pilnīgi apģērbta, un veros apkopējā. Tajā pašā maitā, kas pirmīt manī tik nepiedienīgi skatījās, kamēr tie cilvēki mani aiztika.

– Vai es varu tev kā palīdzēt? – Viņas balss ir jauka. Pārāk jauka.Viņa melo. Jo tāda viņa ir, jo viņa var. Viņa ir mele.

Bet šis noteikti ir kāds pārpratums, viņa noteikti visu ir pārpratusi, jo ko gan citu var gaidīt no tādas apkopējas.

– Nē, jūs nevarat man palīdzēt, paldies. – Turpinu viņā lūkoties. Viņa smaida, viņa noteikti domā, ka esmu jauniņā, bet es neesmu. Viņa noteikti domā par to, ko gan var gaidīt no tādas jauniņās kā es. Mēs, jauniņās, nekad neko nesaprotam. Mēs esam pārāk jaukas, pārāk apjukušas. Melojam. Jo tādas mēs esam, jo mēs varam. Mēs esam meles. Bet tas vairs neko nenozīmē, jo apkopēja ir veca, viņa drīz nomirs. Un tad viss būs labi, viss būs vislabākajā kārtībā, jo viņa aizmirsīs, jo viņai paveiksies.

– Atvainojiet.

Es aizeju uz tualeti, un izvemjos vēlreiz.

***

Vakardien bija labā diena. Mēs ātri tikām mājās. Es cerēju, ka šodien uz skolu nebūs jāiet vispār, tomēr laikam Visums bija pamanījis to, cik es esmu nožēlojama, cik briesmīga es esmu, un nolēmis, ka es neesmu pelnījusi ārkārtas brīvdienu pašā mācību gada sākumā un visi divtūkstoš kilometru rādiusā ap mani tāpat.

Tāpēc šodien ir sliktā diena. Protams, tā savā sliktumā nespēj mēroties ar mani, tomēr tā jebkurā gadījumā ir ļoti slikta. Es pamodos, un miega radītā drošības sajūta un miers uzreiz tika kā ar varu atņemts. Es jutos slikti. Uzmācās tās pašas pretīgās domas, kas iepriekšējā vakarā, un sajūta bija tāda, it kā šīs būtu kādas domu paģiras. Tu sadomājies pretīgas domas, paguli, un pretīgās domas nāk pie tevis atpakaļ pašas, lai gan tu tās nemaz negaidi, tu tās negribi. Tu gribi, lai tās nomirst. Šoreiz nomirt gribēju es.

Es aizgāju izvemties. Vēmu kādas piecas minūtes. Tad iegāju dušā, aizgāju paēst brokastis. Beigās izvēmu arī tās. Gribēju piezvanīt mammai, lai viņa man ļauj neiet uz skolu, tomēr zināju, ka viņa tāpat neticētu. Un tāpēc es vienkārši saģērbos, saliku somā nepieciešamākās lietas un devos uz tramvaju, lai brauktu uz skolu.

Divdesmit minūtes tupas lūrēšanas tukšumā, un es biju galā. Man šis riebās, lai gan ir tikai otrā diena. Ainavas aiz loga traucās garām tik ātri, ka es jau atkal gribēju vemt, tomēr es turējos braši un izturēju.

Kad tramvajs apstājās Nacionālās bibliotēkas pieturā, es tiku svētīta un man tika dota iespēja pusminūti skatīties acīs kādam ļoti skaistam puisim. Viņam bija lieliski apavi un rūtainas bikses, un mētelis, un bītlene, un cirtaini mati, un brilles, un vasarraibumi... Un es viņā iemīlējos. Es gribēju viņu apprecēt, kopā ar viņu iet uz grāmatu veikaliem un kafejnīcām, un tējnīcām, un uz šo bibliotēku. Un kopā pirkt drēbes humpalās. Un kopā ēst vīnogas mūsu māksliniecisk ajā dzīvoklī Rīgas centrā un kopā dzert stipru kafiju no krūzītēm, kas ilgus gadus kalpojušas, kā trauki krāsu ūdenim. Un kopā iekarot pasauli. Kopā, kopā, kopā.

Viņš skatījās man pretī, un es gribēju izlidot cauri loga stiklam, lai tiktu pie viņa, lai apskautu viņu, lai vienmēr, vienmēr būtu ar viņu un viņu neatstātu un viņš neatstātu mani. Lai mēs būtu laimīgi. Lai es būtu laimīga. Jo tas tomēr ir svarīgāk.

Un tāpēc, tikai tāpēc, ka biju tāda savtīga maita, tāda kuce, man netika piešķirtas īpašas spējas, man netika dota dieva dāvana. Es nekļuvu par spārnotu eņģeli, kurš spēj izlidot cauri tramvaja stiklotajiem logiem, aizlidot pie viņa, būt pie viņa, būt ar viņu, un tā vienmēr, vienmēr, vienmēr.

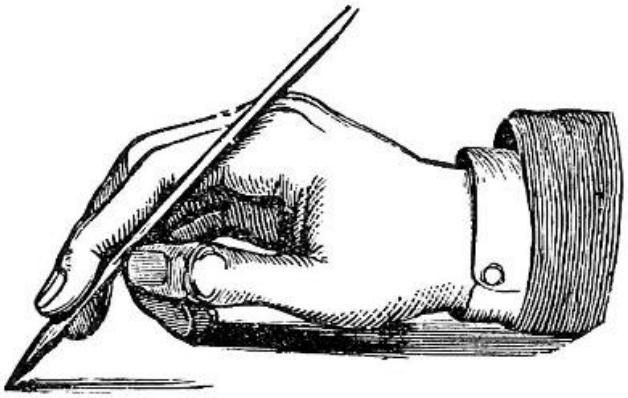

Skaisti ir tie cilvēki, kuri izskatās kā Timotijs Šalamets, un viņš bija tieši tāds.

Tad es biju skolā. Es nesaprotu, kā tas notika. Vienu brīdi es vēroju Timotiju Šalametu numur divi pie Nacionālās bibliotēkas pa tramvaja logu, bet jau nākamajā es esmu tajā drausmīgajā, pretīgajā, drausmīgi pretīgajā vietā, kur no rītiem smird, kur vienmēr ir pilns ar cilvēkiem, kas runā, nedara neko citu kā tikai runā, kur ir daudz neglītu vecu sieviešu un vīriešu neglītās drēbēs, kas domā, ka kaut ko zina, bet viņi nezina. Viņi nezina. Viņi ir idioti.

Tāpat kā es.

Gusts Ābele 8.1

O. Vācieša literārās jaunrades konkurss

8. oktobrī Ojāra Vācieša muzejā noritēja Ojāra Vācieša Pārdaugavas Literārās balvas konkurss.

Konkursā piedalījās 34 vidusskolēni no Zemgales priekšpilsētas vispārējām izglītības iestādēm un Kurzemes rajona vispārējām izglītības iestādēm, Jaņa Rozentāla un Rīgas Doma kora skolas.

Konkursu organizēja Ojāra Vācieša muzejs sadarbībā ar Rīgas Pārdaugavas izpilddirekciju un Ojāra Vācieša biedrību.

Konkursa mērķis ir stiprināt skolēnu un pedagogu sadarbību ar muzeju, atraisīt skolēnu jaunrades spējas, veicināt dzejas un paša radīšanas procesa dziļāku izpratni un atklāt jaunus talantus.

Mūsu skolas šī gada laureāti:

- Dzejā:
  - Elmārs Toms Mauerzaks (12.1) – galvenā balva
  - Kirils Vilhems Ēcis (12.5) – 2.vieta
  - Frederiks Sebastians Anosovs (12.5) – atzinība
  - Anete Dance (12.5) – atzinība
- Prozā:
  - Anna Jansone (11.3) – 2.vieta

***

Dzenis izkalis

Ozolbasā caurumus,

Iekšā vārnas sanesušas

Pusdienu komplektu paciņas.

Praktiskais latvietis:

“Vai jūs zinājāt, ka

ģitāra ir gatavais

putnu būrītis?!”

Ar klavieru taustiņiem sen jau

Seniori spēlē dambreti,

Bet no pedāļiem, rāmja un stīgām

Izgudro jaunu divriteni.

Un kur nu vēl visi skursteņu fagoti,

Tējkannu svilpes un naktsvijoles!

Kruīza kuģu taurēm piebalso

Sprīdīšu, laimes meklētāju,

Mašīnu stabules un

Barokālās Vanšu tilta ērģeles.

Un kurš gan vairs rībinās

Centrāltirgus pāršķeltās bungas,

Kad aust Āgenskalna tirgus rīts,

Tirgotāji atver savu nojumes partitūru

Un vecais televīzijas tornis šūpojas

Kā diriģenta zizlis?

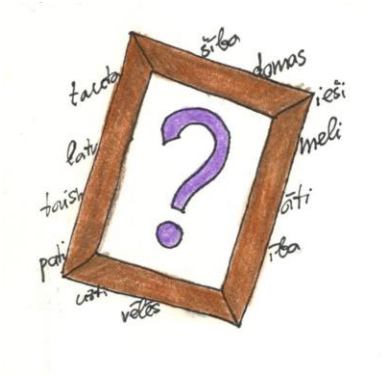

Elmārs Toms Mauerzaks, 12.1

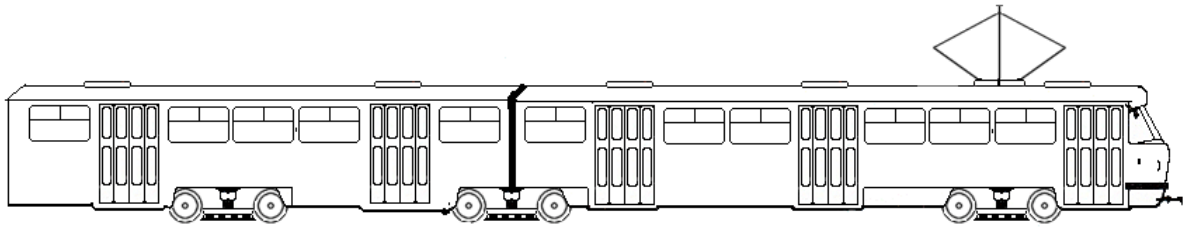

Sēdekļi jauni.. izskatās mīkstāki par iepriekšējiem, vēl neesmu izsēdējusi laikam. Gan jau ka tie iepriekšējie arī kādreiz bija mīkstāki, nezinu, neesmu jau šeit nemaz tik ilgi. Vispār es parasti kājās stāvu, tā vieglāk. Labāk, lai sēž tā.. labāk, lai kāds cits sēž, jā. Lai sēž. Stieņi arī tādi spožāki, dzeltenāki, lampas zilākas. Grīda gan netīra. Pirmais autobuss, pirmā pietura, bet tāpat netīra. Nez tikai, ar ko, pēc dubļiem īsti neizskatās. Autobuss jauns, spožs, reklāmas citas, sēdekļi citi, stop pogas citas, bet maršruts tas pats. Neviena pietura, neviena pati nav mainījusies. Neviena nav atņemta. Kaut vienu varēja atņemt. Apbraukt Māras dīķim pa otru pusi. Tāpat nevienam tas zeķu grausts nepatīk. Tā būtu ātrāk, patīkamāk, drošāk, mierīgāk, nebūtu.. nebūtu gan, jā. Nebūtu vis. Varētu izlaist šo pieturu. Manējā ir nākamā, tik kādas trīsdesmit sekundes jābrauc. Galīgi nav laika domāt. Bet runāt gan ir. Pateikt gan var daudz.

Jūs esat skaista.
Es to vienkārši tāpat pateicu, man tā gribējās.
Man šķiet, ka ir svarīgi tā pateikt.
Ziniet, mans vīrs mani nosauca par neglītu.
Cik jums gadu? Es minētu kādi trīsdesmit. Jūs esat ļoti skaista.
Vai es arī esmu skaista?
Jums ir ļoti skaisti mati, ziniet.
Es negribu jums uzbāzties, es tikai tāpat, jūs patiešām esat skaista.
Es jau zinu, ka neesmu neglīta, es tik tāpat, sāpīgi, ziniet.
Piedodiet, es vienkārši domāju, jūs sapratīsiet, jūs esat ļoti skaista.
Jā, man laikam jākāpj ārā. Piedodiet.

Vienkārši neņemiet galvā.

Viņa parasti apsēžas man tuvu. Brauc vienu pieturu. Jaunajos autobusos var piesēsties tuvāk. Bet es nesēžu. Un viņa nekad nerunā ar mani. Mēs turamies pie viena stieņa, bet viņa uz mani neskatās. Es vienreiz nolakoju nagus, spilgtus, sarkanus, bet viņa todien apsēdās vēl tālāk. Viņa runā ar citām tantēm. Viņas ir skaistas. Viņas vienmēr skatās ārā pa logu. Jaunajos autobusos stikli divtik biezi. Viņas saka, lai viņa neņem galvā, nekad nesaka, ka viņa ir skaista. Es pateiktu. Bet viņa ar mani nerunā. Es pateiktu, bet viņa nekad nestāv. Stāvēt ir vieglāk, kāpēc viņa nestāv? Es vairs negribu, lai viņa kāpj iekšā. Ja nebūtu pieturas, viņa nevarētu iekāpt. Izkāpt arī nē. Viņai nav bail no jaunā autobusa. Citiem ir. Šodien cilvēku ir krietni mazāk, daudz vairāk brīvu vietu. Izkāpjam mēs kopā, bet vienmēr ejam pretējos virzienos. Viņa dodas pretī graustam. Blakus ir Māras dīķis. Es ceru, ka viņa iet uz dīķi. Dīķis ir kluss, lai cik tur cilvēku nebūtu, tas vienmēr ir kluss. Rāms, mierīgs. Mani tas nomierina vienmēr, pietiek ar vienu apli apkārt. Reizēm vajag divus. Ar diviem gan nekad nav bijis par maz. Viņai gan klusuma ir gana. Mēs varētu iet kopā. Beidzot nebūtu kluss. Tad mēs abas staigātu. Abas būtu vienādi. Es gribu viņai pastāstīt.

Varbūt vienkārši ar kājām jāiet. Ārā tumšs, neko redzēt nevar. Izņemot autobusus. Autobusi vienmēr braukā apkārt. Un ja nu viņa uz soliņa pieturā sēž un runā ar skaistu tanti? Ko tad darīt?

Es gribu ar viņu pastaigāt pa parku. Arkādijas parkā vienmēr ir bērni. Bērni vienmēr ir priecīgi. Varbūt viņa arī ir bērns.

Kāpēc viņa ar mani nerunā? Es nevaru runāt ar viņu. Viņa tačū runā ar visām skaistajām tantēm.

Vai es neesmu skaista?

Anna Jansone, 11.3

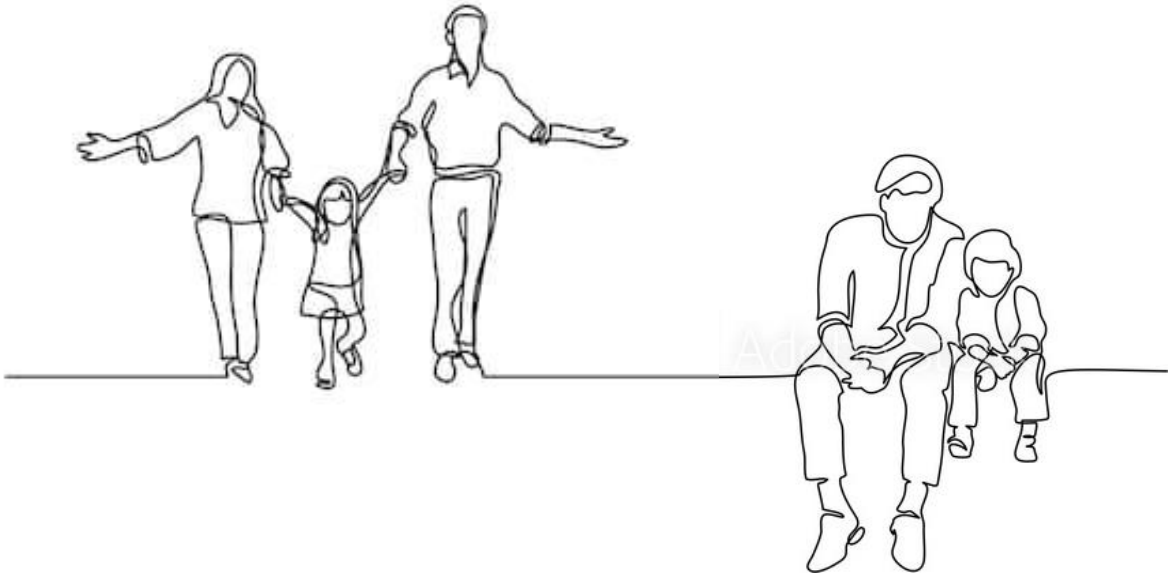

23. Rīgas Starptautiskais īsfilmu festivāls 2ANNAS

Kino ir veids, kā pazust no apkārtjās pasaules, būt telpā un smieties vai raudāt kopā ar svešiniekiem, vai klausīties netālu guļošā cilvēka šņākuļošanā. Tā ir vieta, kur pazūd laiks.

Šogad festivāls norisinājās no 26. novembra līdz 2. decembrim. Par godu Baltijas valstu simtgades svinībām festivāla sauklis ir pilsoņi. Filmās galvenais motīvs, kas tiek pavēstīts viegli uztveramā veidā, koncentrējas ap indivīdu, apkārtējo sabiedrību un valsts politisko iekārtu. Festivāla atklāšanā kino Splendid Palace rādīja Aleksandra Rusteiķa 1930. gada spēlfilmu „Lāčplēsis" ar Latvijas Radio kora mūzikas pavadījumu. Skatītāji baudīja mēmo kino savienojumā ar dzīvo mūziku. Festivāls kino dara pieejamu visiem interesentiem, rādot daudzus seansus bez ieejas maksas. Festivālā bija ne tikai iespēja baudīt kino, bet arī uzdot jautājumus režisoriem, piedalīties dažādās darbnīcās, apmeklēt koncertus un citus pasākumus.

Nākamgad festivāls būs veltīts kosmosa motīvam. Iesaku jauniešiem apmeklēt šo festivālu, lai iepazītos ne tikai ar Eiropas, bet arī ar latviešu kino, gūtu iedvesmu pašiem veidot filmas.

Terēze Rūdule, 11.5

Recenzija par izrādi "Planēta nr.85"

Man bija lieliska iespēja apmeklēt režisora Dmitrija Petrenko un dramaturģes Justīnes Kļavas izrādi ''Planēta nr.85'' Dailes teātrī. Izrādes laikā varēju aizdomāties gan par savām vērtībām, gan ģimeni, gan arī laikmetu, kurā es pašlaik dzīvoju un kurā nācās dzīvot maniem vecākiem.

Izrādē tiek apspēlēts galvenā varoņa Krišjāņa (Ģints Andžāns) piedzīvojums uz pagātni, 1985. gadu, bet pats Krišjānis uz 1985. gadu ceļo no 1998. gada, kad viņš mācās 6. klasē. Skatītājiem tiek parādīts PSRS laikmets no, manuprāt, diezgan interesanta skatupunkta. Izrādē var saprast, ka PSRS iedzīvotājiem bija aizliegts pieminēts McDonalds restorānus, Coca Colu un citus amerikāņu produktus. Ja par šo produktu pieminēšanu bija izteikts brīdinājums vai jāpilda sociālie darbi, tad par Latvijas karoga glabāšanu skapī vispār nedrīkstēja būt ne runas. Tā vismaz es, jaunietis, kurš ir dzimis 21. gadsimtā, sapratu, apmeklējot šo izrādi. Cik nu patiesi tas ir, varu jautāt vecākiem, kādam pieaugušajam, kurš tad ir dzīvojis, vai vēstures skolotājam. Arī Krišjānim tas bija šoks, un visu to laiku, kamēr viņš bija 1985. gadā, viņam kaut kā pietrūka. Es domāju, ka šī izrāde spēj parādīt tā laika galvenās iezīmes. Tā kā izrāde ir domāta pārsvarā bērniem un jauniešiem, manuprāt, ir diezgan grūti aprakstīt to laikmetu tā, lai bērni ne tikai spētu iztēloties, bet arī saprast, ar kādām grūtībām un sarežģījumiem bija jāsastopas tiem, kuri dzīvoja padomju laikā.

Arī mūzikai šajā izrādē ir diezgan liela nozīme (mūziku komponējis M.Brauns). Krišjāņa vecmamma, kuru tēlo Olga Dreģe, ir mūzikas skolas direktore, mamma (Ērika Eglija) ir pasaulē slavena vijolniece, bet tēvs (Mārtiņš Počs) – tubists, neveiksminieks. Izrādes laikā tiek izpildītas vairākas dziesmas, kas izrādi padara līdzīgu mūziklam. Jau izrādes sākumā notiek konflikts starp Krišjāni un viņa omu mūzikas dēļ. Krišjānis vēlas spēlēt paša izveidotajā grupā ''Motopeles'', bet viņa vecāmāte vēlas, lai viņš spēlē mūzikas skolā uzdotos obligātos skaņdarbus. Līdzīgas situācijas, manuprāt, notiek arī mūsdienās, kad vecāki liek darīt to, ko pašam nemaz negribas vai neliekas vajadzīgs.

Viens no ļoti būtiskiem, manuprāt, šīs izrādes aspektiem ir ģimene, arī draugi. Izrādes sākumā Krišjāņa ģimenē norisinās jau minētais konflikts, Krišjāņa māte gandrīz visu laiku atrodas ārzemēs koncertu dēļ, bet tēvs sēž mājās, tiek ‘’izsviests’’ no orķestriem, darba vietām, dzīvo pie sievas mātes, kurai arī pakļaujas. Realitātē (1998. gadā) Krišjānis īsti nenovērtē to, kas viņam dots, tai skaitā arī viņa ģimeni. Šī problēma, manuprāt, ir ļoti aktuāla arī mūsdienās, kaut gan tagad ir ļoti daudz daiļdarbu, kuros tā tiek aktualizēta, tādēļ tas jau ir diezgan klišejiski, bet laikam tomēr nepietiekami, jo bērni vēl joprojām nenovērtē to, kas tiešām ir svarīgs.

Nokļūstot 1985. gadā, Krišjānis ierauga gan tēvu, gan māti no pavisam cita skatupunkta, it īpaši tēvu, kurš tad ir dumpiniecisks, patriotisks un stūrgalvīgs, ko parāda Latvijas karogs skapī un nesamierināšanās ar tā laika sistēmu. Šeit arī tiek parādīta morāle, ka nevajag cilvēkus vērtēt tikai pēc tā, ko redzi, bet nezini īsto stāstu. Izrādē Krišjānim vēl ir trīs iedomu draugi – Čeburaška (Ivans Auziņš), Fantadroma kaķis Indriķis (Niklāvs Kurpnieks) un pionieru meitene (Dārta Danēviča) -, kuri palīdz mūsu galvenajam varonim risināt šīs izrādes izvirzītās problēmas, arī saprast, cik laimīgam viņam tomēr jabūt, ka viņam ir tāda ģimene. Šie trīs personāži palīdzēja izveidot vieglu, komisku izrādes atmosfēru. Es domāju, ka tā bērniem, arī pieaugušajiem ir vieglāk uztvert izrādes galveno domu.

Izrāde ‘’Planēta nr.85’’ ir ļoti interesanta, kura ietver vairākas dziļas domas, bet tai pašā laikā to ir viegli skatīties, uztvert, ir arī lieliska iespēja pasmieties. Iesaku izrādi noskatīties gan jaunākai auditorijai, lai gūtu vismaz kaut kādu priekšstatu par padomju laiku vai lai vienkārši gūtu labu garastāvokli, gan arī vecākai auditorijai, lai salīdzinātu, vai tas tā tiešām ir bijis, vai arī padomātu par savām dzīves vērtībām.

Leora Gadžiramazanova, 10.4

Uz ekrāna...

Kad, paskatoties ārā pa logu, ir redzams sniegs un, izejot no mājas, ir jādrebinās no aukstuma, tad ir pienācis īstais laiks satikt sen neredzētus draugus un aiziet uz kinoteātri noskatīties kādu aizraujošu un kvalitatīvu filmu. Šogad lielu ievērību un popularitāti iegūst Latvijā veidotas filmas, bet no ārzemju filmām izceļas režisora Braiena Singera filma "Bohēmista rapsodija" (Bohemian rhapsody).

Filmā tiek stāstīts par pasaulslaveno grupu ''Queen'' un tā solista Fredija Merkurija dzīvi. Filmas panākumi, manuprāt, ir tajā, ka filmas veidošanas komanda un aktieri, it īpaši, Rami Maleks (F.Merkurija atveidotājs), ir spējuši uztvert un veiksmīgi parādīt ''Queen'' dalībniekus kā personības, grupas oriģinalitāti un tās radīto atmosfēru koncertos un ietekmi uz klausītājiem. Filmā tiek parādīta ne tikai skaistā un virspusējā Fredija Merkurija dzīves puse - slava, nauda, pielūdzēji un bohēmiskas ballītes, bet arī vientulība, identitātes meklējumi, problēmas ģimenē, slimība u.c.

Lai gan ir zināms traģiskais Fredija Merkurija mūžs, tad filmā mākslinieka dzīve netiek pārlieku dramatizēta, ir iekļauti gaumīgi un patiešām asprātīgi joki, kas parāda filmas varoņus no cilvēciskās puses, grupas dalībniekus attēlojot ne tikai kā slavenības un mūzikas ikonas, kuru panākumus cenšas atkārtot arī daudzi mūsdienu mākslinieki.

Filma, protams, nav iedomājama bez ikoniskās "Queen"mūzikas, kura skanēja visas filmas garumā. Interesanti ir tas, ka filmā parādīti dažu dziesmu tapšanas stāsti un skatuves darba aizkulises, parādot, ka panākumi ir sasniedzami ne tikai ar talantu, kurš, bez šaubām, piemīt visiem grupas "Queen" dalībniekiem, bet arī ar smagu darbu.

Vislielāko pārsteigumu izraisa filmā parādītais 1985. gada "Live Aid" koncerts Vemblija stadionā Anglijā, uz kuru ieradās aptuveni 72 tūkstoši cilvēku. Filmā koncerts tika ļoti ticami un (kā pēc īstā koncerta atrašanas internetā atklāju), diezgan precīzi parādīts.

Lai gan filmā bija dažas neprecizitātes un pārveidojumi, taču es noteikti iesaku šo filmu noskatīties, it īpaši cilvēkiem,kuriem patīk "Queen" dziesmas. Pozitīvi ir tas, ka filma izraisa plašu cilvēku interesi, kā arī atjauno grupas "Queen" popularitāti un cilvēku, īpaši mūsdienu jauniešu, interesi par viņu daiļradi. Varbūt pēc filmas noskatīšanās par tavu mīļāko grupu kļūs "Queen" ?

Annija Krūmiņa, 12.5

Eiforijas sīrupā

Saldās runas.

Starp rāmjiem tagad ir visa dzīve,

Jau apnīk deputātu runas, cik skaista ir brīve...

Nieka melšana acīs, skatoties, sejā

Un ieraujot iekšā savā melu dejā!

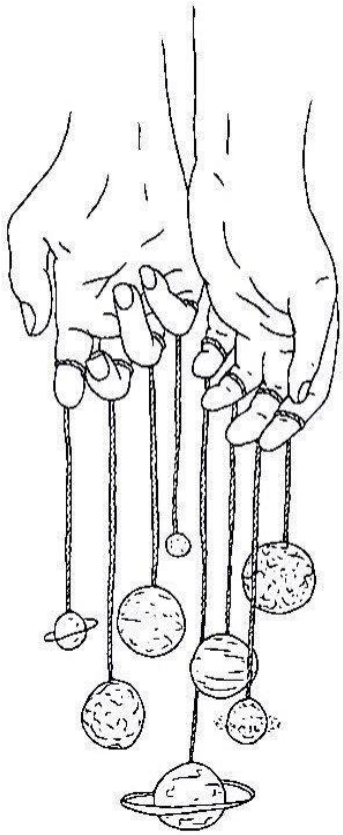

Visi kā rāmjos iespiesti no četrām malām

Kā starp četriem vulkāniem, starp četrām salām.

Viņi vien melš tās runas lielās, labās,

Melš tos niekus mums ausīs abās,

Cenšas tik vien sev tās slavas zāļu sienas celt,

Tik vien sev to pieminekli kalnā velt,

Bet, lai to izdarītu, atkal dirš vien sejā,

Arvien vairāk ieraujot savā melu dejā.

Viņi piespiež cilvēkiem izvēlēties,

Viņiem patīk ar cilvēkiem paspēlēties,

Muldot par savu labestību,

Labklājību un pārticību ...

Es neesmu ne par "LNLK", ne par "VIENOTĪBU",

ES ESMU PAR CILVĒKIEM UN CILVĒCĪBU!

Latvija

Madara Dzelve, 8.1

Latvija, mana tēvu zeme,
Latvija, mana brīnumzeme,
Latvija, mana sapņu vieta,
Kur saule spīd pat pēc saules rieta!
Latvija ir manas mājas,
Laimīgā zeme, kur labi man klājas....

Latvijā vari paslēpt kājas oļos,
Vai iet ar lāpu lielos, diženos soļos,
Latvijā vari dziedāt un smiet,
Vai tautastērpā pār pļaviņām skriet.
Latvijā vari dzīvot šo dzīvi,
Dzīvojot mierīgi, jautri un brīvi.

Latvijas mežos vari lasīt tu ogas,
Vai meklēt gailenes kā paslēptas pogas,
Latvijā vari laimīgs tu būt,
Jo atzīsti - sirds tava lepnumu jūt.
Tādēļ "ES MĪLU TEVI, LATVIJA" teiksim
mēs skaļi,
Lai pļavas zied mūžīgi, zaļi, jo zaļi!

Kā Ziemassvētki atnāk pie manis?

Šie taču ir baltie un klusie svētki, bet kāpēc man nevajadzīgā simtsreizīgā pārdomāšana arī šeit neapstājas? Pat apsveikuma kartītēs rakstu "Jaungads", ne "jaunais gads", jo māsa teica, ka ir kaut kāds likums, ka ar lielo burtu jāraksta tad, kad raksta kopā, bet, ja nu mana ome tad domās, ka es nemāku rakstīt, uzrakstot ar mazo?

Aizmetot bažas par Ziemassvētku kartītēm, tikmēr veikalos Ziemassvētku sajūta tiek uzspiesta uzreiz pēc valsts svētkiem, jo parādās skaisti eglīšu rotājumi, virtenes, lampiņas, man zūd īstā sajūta. Es domāju to sajūtu, kura virmo tad, kad visi radi beidzot ir beiguši skriet uz darbu, veikalu, mājām, ir atraduši laiku būt kopā, kad pasaules lielākais prieks ir saņemt princešu audio grāmatu (ar četriem plastmasas diskiem!). Ak, kas gan tā ir par sajūtu! Apskatot bilžu albumu, es varu izsekot līdzi saviem pirmajiem pieciem Ziemassvētkiem, jo tiku nostādināta blakus eglei un nofotografēta. Sākumā es biju ar knupīti, pēc tam Ziemassvētku vecītim klēpī, nākamgad pieķēru, ka vecītim džinsu stara vīd zem sarkanbaltā kostīma, vēlāk es stāvu pidžamā ar košļeni un saburzītiem matiem un piektajā es svinīgi stāvu savā mīļākajā džemperī un runāju dzejoli. Ja vajadzēja, skaitīju arī savu radu vietā, tāpēc tagad, ja kāds man steidzīgi prasa norunāt pie eglītes dzejoli, es drosmīgi skaitu savu iemācīto četrrindīti.

Tagad man ir cita tā sajūta, jo manu prātu ir apņēmušas svētku dziesmas, tāpēc istabā manās griezīgajās notīs ne vienmēr labprāt klausās! Bet es par to daudz nebēdāju, jo esmu atradusi savu dziedamdraudziņu Montu, kura jebkurā brīdī labprāt nodziedās otru pantiņu un aizpildīs dziesmas tukšās vietas. Tas laikam ir Ziemassvētku šarms, ka katru reizi ir neatkārtojamā sajūta, tāpēc šie svētki kļūst par šīs pilnīguma sajūtas meklēšanu un atrašanu.

Diāna Birģele, 12.5